

60. Cseri Kálmán

De az Isten...-A keresztyén ember jövőképe

LEVÉLMISSZIÓS Füzetek

No.: 60. Cseri Kálmán– De az Isten..._A keresztyén ember jövőképe

Fundamenta Evangélium Alapítvány

Hargita Árpádné: +36 1 2917330

Istenünk! Áldunk azért mert így szeretsz mindnyájunkat, ahogy vagyunk, de nem akard, hogy ilyenek maradjunk. Magasztalunk azért, mert Te nem csinálsz fél munkát. Köszönjük, hogy akiben elkezded a jó dolgot, be is fejezed azt, hadd legyen ez a mai nap a Te áldott munkádnak az alkalma mindannyiunk életében. Kezdd el kegyelmesen vagy folytassad onnan, ahol abbamaradt, mígnem kiábrázolódik rajtunk a Krisztus. Ámen.

"De az Isten gazdag lévén irgalmasságban az Ő nagy szerelméből, amellyel minket szeretett, minket akik meg voltunk halva a vétkeink miatt, megelevenített együtt a Krisztussal. Kegyelemből tartattatok meg. És együtt feltámasztott és együtt ültetett a mennyekben a Krisztus Jézusban, hogy megmutassa a következő időkben az Ő kegyelmének felséges gazdagságát, hozzánk való jóságából a Krisztus Jézusban." Ef 2:4-7

A jövőképünkről van és lesz szó. Tehát arról, hogy a keresztyén ember milyen jövődőt lát maga előtt. Mi vár a hívőkre? Kell-e és lehet-e ezen változtatni? Egyáltalán, ha a jövőbe nézünk, meddig terjed a tekintetünk? A jövő tudományát futurológiának hívják és azzal a módszerrel dolgozik, hogy a jelenben tapasztalható jelenségeket megpróbálja továbbvinni a jövőbe, vizsgálva, hogy azok növekvő vagy csökkenő tendenciát mutatnak-e. És ennek alapján bizonyos prognózist, előrejelzést mond.

Ne botránkozzon meg a kedves olvasó. Hadd mondjak el egy közönséges hasonlatot, mert roppant szemléletes. Futurológusok kiszámították, hogy az a forgalom, ami a század elején a nagyvárosokban, például a magyarországi nagyvárosokban növekedésnek indult, a század közepére mivé alakult volna. És ennek a számításnak az egyik eredménye az lett, hogy a lovak mellékterméke 1 méter 20 cm magasan borítaná a század közepére Budapest utcáit. Olyan gyorsan növekedésnek indult a forgalom - és természetesen lovas fogatok jártak a század elején -, és ha ez így növekszik tovább, ki lehet számítani, hogy mi lesz belőle. Igen ám de közben föltalálták a robbanómotort, és ma autók ezrei borítják az utcákat, és nem az, amit a futurológusok kiszámíthattak.

Ezt azért mondtam, mert egyrészt ilyen esendő a tudomány, másrészt ha a jövőképet vizsgáljuk, mindig számítani kell arra, hogy **valami váratlan közbejön**, valami egészen új erő jelenik meg, vagy más szempont érvényesül, és az minden számításunkat összedöntheti.

Alapigénk arról szól, hogy **valami közbejött és megváltoztatta a mi jövőképünket is**.

Egy ellentétes kötőszóval kezdődik mai igénk: De... De az Isten... Volt tehát valami ezelőtt, akkor Isten annak egy radikális fordulatot adott és éppen ezért egészen más ma a mi jövőképünk. Erről legyen hát szó, mi volt azelőtt, mi az a fordulat, amit Isten adott, **mi az a hatalmas "de"**; és ezután nekünk, mai hívőknek mi a Szentírásra épülő jövőképünk, és mi következik abból?

1. Mi volt azelőtt?

"Meg voltunk halva a vétkeink miatt" (5.v) Azelőtt az volt, hogy Isten az embert az önmagával való közösségre teremtette. Ez jelentette az életet nekünk. És azt mondta, hogyha erről a fáról eszel, bizonytal meghalsz. Ami azt jelenti, hogy megszakad az Istennel való közössége, vége lesz számára az élet lehetőségének. Az ember evett arról a fáról, amit Isten megtiltott, és ezért meghalt. **Nemcsak a biológiai halál** jelent meg a földön, **hanem az örök halál, az Istentől való elszakíttottság is**. Ez nem Isten külön büntetése, hanem ez törvény. Ez vele jár. Ha a vele való közösség az élet, mert nála van az életnek forrása, akkor nélküle nincs élete az embernek, vagyis halott.

Az ember bűne az, hogy elszakadt Istentől, nagyon fontos világosan látnunk, hogy **a bűn nem erkölcsi fogalom**. Tehát az én bűnöm nem az, hogy szoktam hazudni, képmutatáskodni, lusta vagyok, hiú vagyok. Ezek már azok a **bűnök**, amik a **bűn állapotából következnek**. A bűn az, hogy Isten nélkül próbál az ember élni. És ebben az állapotban nem is tud mást csinálni, csak vétkezni, akármit csinál, csak a bűnököt termeli, mert Isten nélkül képtelen neki kedvesen élni. **A bűn tehát állapot**. Nem cselekedetek összessége. Azok a bűnök, vagy vétkek, amik ebből következnek. De a bűn az, hogy az ember elszakadt Istentől, és azt mondta, majd én egyedül.

És valóban egyedül maradt. Ennek szemléletes kifejeződése volt, hogy az Éden kertből is ki kellett mennie, és mi már **mindnyájan az Édenen kívül születünk**. Vagyis halálra születünk. Halottak vagyunk a szó lelki értelmében. Meg voltunk halva a vétkek miatt, és minden túlzás nélkül és nagyon szomorúan mondhatjuk, hogy ezt a világot egyre inkább betölti ez a lelki hullaszag. Az a temérdek gyűlölködés, erőszak, a nélkülözésnek, nyomorúságnak az a felsorolhatatlan nagy listája mind ezt a hullaszagot bizonyítja. Isten nélkül ide vezetett az ember útja. És ennek a végső kiterjedése, a végleges halál, a kárhozat. Amikor az Istentől elszakadt ember állapota véglegessé válik és kiteljesedik, végleg elszakított Istentől.

Jézus Krisztus keresztje nélkül az emberiség jövőképe a biztos pusztulás, mert "a bűn zsoldja a halál". Gyakran felteszik a kérdést: Vajon ez a jó emberekre is érvényes? Mégis csak van különbség egy rablógyilkos és egy tisztességes családapa között! Persze, hogy van különbség, a mi viszonylagos erkölcsi normáink szerint. De nincs különbség atekintetben, hogy az egyik is halottnak született, Istentől elszakítva, meg a másik is halottnak született, Istentől elszakítva. És teljesen mindegy az, hogy valakit úgy tartanak víz alatt, hogy az orra 2 centiméterre van a víz szintje alatt, vagy egy méterre lenyomják. Mind a ketten megfulladnak. A viszonylagos polgári erkölcs ezt a különbséget jelenti. A jó ember is a víz alatt van, de csak két centivel, de ugyanúgy a halál vár rá, mint akit egy méterre lenyomtak és ott fog megfulladni, ha nem engedik idejében a felszínre jönni. Ezt nagyon világosan kell látnunk, mert rendkívül sok a tévtanítás. A Szentírás világos mondanivalójának ellentmondó tévelygéseket tanítanak ma világszerte. Nekünk ezt a radikális romlottságot, - vagyis, hogy meg voltunk halva a vétkek miatt - világosan kell látnunk.

A megelőző versek arról szólnak, hogy milyen rabságot jelent ez az embernek, hogy a halálra születik. Pál apostol *háromféle rabságot* is felsorol:

- *Először:*

A "**világ folyása szerint jártatok**". Az a szó, ami itt van, azt jelenti, hogy a jelenlegi világkorszak, **a korszellem, rabságban tartja az Isten nélkül élő embert**. Nemcsak azért, mert azt hiszi, hogy úgy kell öltözni, ahogy diktálják, tehát a divat rabjaként, hanem a gondolkodását tekintve is a korszellem rabja, **egyfajta kulturális rabság lett a része**.

- *Másodszor:*

A "**levegőbeli hatalmasság fejedelme**" hat benne és ez az **ördög rabsága**. Ráadásul a többség úgy rab, hogy nem is tudja, kinek a rabja, mert a rabtartó mindig igyekszik letagadni magát.

- *Harmadszor:*

A "**test kívánságában**" forgolódnak mindnyájan.

Érdemes csak egészen röviden megvizsgálni az életünket, meg a minket körülvevő életet, mennyire így van ez.

És mi ennek a következménye? Az, hogy harag fia vagyunk mindnyájan. Az a következménye, amit a Római levél 5:12-ben így olvasunk "annakokáért amiképpen egy ember által jött be a világra a bűn és a bűn által a halál, akképpen a halál minden emberre elhatott, mivelhogy mindenek vétkeztek". Minden emberre elhatott! És itt nem a biológiai halálról van szó, amelyet egyikünk sem kerülhet el, hanem az Istentől elszakadt állapot miatti halálról. Egyébként az Újszövetség halálnak az Istentől való elszakadtságot, az Isten nélküli létezését nevezi. **A biológiai halált meghalásnak hívja**. A meghalásra azt mondja Pál, hogy az nekem nyereség. Ha utolsó dobban a szívem, megszabadulok mindentől, ami itt rossz és kiteljesedik minden, ami máris jó, mert a Krisztustól kaptam. **A meghalástól nem fél a hívő**. **A "haláltól" kell félnie az embernek**. Hívőnek lenni viszont azt jelenti, hogy átmertünk a halálból az életbe.

Nos ez van a **de** előtt. Isten nélkül, minden emberre kihatott a halál, mert "az a bűnnek a zsoldja". És itt részletezi alapigénk azt is, hogy egész természetünk, az egész emberi természet - phüszisz - megromlott. Radikálisan romlott az ember, **nemcsak megérett a halálra, hanem a halálban van**. És ez teljesedik ki, ez a jövőképe.

2. És mit jelent ez a de?

"De az Isten..." Isten valami váratlant, valami meglepőt cselekedett. Csakugyan váratlant? A Biblia nagyon világosan mondja, hogy nem! A Római levél 3. részében, ahol részletesen felsorolja az ige, hogy milyen az ember állapota Isten nélkül, olvashatjuk Jézusról ezt a mondatot: "**akit az Isten eleve rendelt engesztelő áldozatul**, hit által az ő vérében, hogy megmutassa az ő igazságát, az előbb elkövetett bűnök elnézése miatt." Eleve rendelte őt Isten!

Miközben az ember kétségbeeshet a maga tragikussá vált jövőképe miatt, aközben Isten már cselekedett, mindent megelőzően cselekedett. Öröktől fogva, a békesség tanácsában elvégeztetett "**a Bárány megfeszített e világ megalapítása előtt**". (Jelenések könyve 13:8.)

És éppen a megelőző fejezetben, az Efézus 1-ben fejt ki Pál apostol, hogy Isten nem egy váratlan helyzetben keres valami gyors megoldást, hanem az ő végére mehetetlen bölcsessége,

és számunkra soha fel nem fogható szeretete alapján eleve elvégezte azt, hogy más jövőt készítsen nekünk, mint ami a mi elszakadásunk, bűnünk miatt reánk szakadt. És nagyon fontos látnunk, hogy **Isten ezt a jövőt tőlünk teljesen függetlenül készítette**. Semmi részünk nincsen abban, hogy mégis csak más jövő vár ránk és más jövőképünk lesz. Nem a mi cselekedeteinkre, jószándékunkra vagy vágyakozásunkra való tekintettel lett ez.

Ennek az alapja az, amit alapigénk Isten négy csodálatos tulajdonságával indokol:

Isten **irgalmát**,

Isten végére mehetetlen **szeretetét**,

Isten **kegyelmét**,

Isten **jóságát** említi.

- Isten irgalmára volt és van szükségünk, mert halottak vagyunk, és tehetetlenek, mert nem tudunk sem magunkon sem egymáson segíteni. "Irgalomból szánva minket, nagy jósága ránk tekintett, Ördög csalta bús szívünket, mennymagasból látni jött." - ahogy az ének mondja. De nemcsak látni, hanem kiszabadítani is az Ő irgalma kellett.

- Aztán az Ő szeretete. A szeretet azt jelenti az Újszövetség nyelvén, **aki szeret, az mindig azt adja a másinak, amire annak szüksége van**. És Isten azt adta nekünk. "Mert úgy szerette Isten ezt a világot" - ezt az ellene fellázadt, tőle elfordult világot -, "hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne el nem vesszen, hanem örök élete legyen." A szeretete ebben mutatkozott meg.

- És az Ő kegyelme is. Mert harag fiai vagyunk, - ahogy itt a megelőző harmadik versben olvassuk -, Isten érvényes halálos ítélete van mindenkin.

Amikor az újszülött csuklójára a ragtapaszt ráragasztják és a keresztnévét odaírják, ezzel kiállították a halálos ítéletét. Ahhoz kegyelem kell, hogy a felmentő ítélet is érvényesen elhangozzék. Az Isten kegyelme ezt jelenti mindannyiunk számára. És mindehhez számunkra valami felfoghatatlan jóságra van szükség.

- Az Ő hozzánk való jóságát és kegyelmének felséges gazdagságát Krisztus Jézusban mutatta meg nekünk. Aki ezt átéli, akinek ez az örömhír a szíve mélyéig elhatol, az tényleg nem mondhat mást, mint ahogy az ének mondja: "Ő forrongó gazdag árja, Megváltónk szerelminek. E rohanó gazdag árba elmerülök és hiszek. Jézusom, Isten Báránya, áldozatod rám is áll. Eltakar kegyelmed árja, s rám a Szentek Szentje vár."

3. A hívő ember jövőképe:

A Szentek Szentje, vagyis az Istennel való tökéletes közösség, amit Jézus keresztye állított fel. Az a tökéletes tisztaság és szentség, amit Isten az ő egyszülött Fiára való tekintettel a benne hívőknek adott. Az, hogy szeplő és sömörködés nélkül állít oda minket a mi Urunk, a mennyei Atya elé. Aki igaz Bíró, de aki az ő **ellenünk szóló ítéletét végrehajtotta a Golgotán**. És mi már az ő Fia ábrázatához hasonlatosként állhatunk meg előtte, "aki elsősülött sok atyafi között".

Az egyik gyerek ezt lefordította, és azt mondta: akkor Ő a mi legidősebb bátyánk. Ezt jelenti az elsőszülött sok atyafi között. Ő a mi legidősebb bátyánk. Minket pedig Isten fogadott gyermekeivé tett Őrá való tekintettel.

A hívőnek a jövőképe a Szentek Szentje, ami megnyílt nagypénteken, amikor a kárpit kettéhasadt. Az igaz Bírót kiengesztelte az Isten Báránya, és nekünk van menetelünk az Atyához ebben a hitben. Ő bűnné lett érettünk, hogy mi Isten igazsága legyünk Őbenne, a Krisztusban. Itt alapigénkben is ezt a kifejezést olvassuk többször egymás után. Ez a jövő vár tehát reánk. "Hogy megmutassa a következő időkben az ő kegyelmének felséges gazdagságát". A "de" után ez következik. A "de" előtt: halál, a kiteljesedett és véglegessé vált halál, a kárhozat. De az Isten gazdag lévén irgalmasságban cselekedett és így megmutatja a következő időkben az ő kegyelmének felséges gazdagságát. Erről szól a harmadik gondolat.

Mi van tehát a "de" után?

Mit végzett el Isten "végére mehetetlen kegyelme", mi a mi jövőképünk? Nagyon érdekes, amit itt Pál apostol ír. Tulajdonképpen azt írja le Jézusról, amit az Apostoli Hitvallásban tömören így szoktunk mondani, hogy "harmadnapon halottaiból feltámadott, felment a mennyekbe, ott ül az Atya Istennek jobbján". Csakhogy itt nem Krisztusról mondja ezt el, hanem rólunk, a hívőkről. "De az Isten gazdag lévén irgalmasságban, az Ő nagy szerelméből, mellyel minket szeretett, minket, akik meg voltunk halva a vétkek miatt, megelevenített együtt a Krisztussal és együtt feltámasztott és együtt ültetett a mennyekben a Krisztus Jézusban". Vagyis Pál alkot három új szót. Azt, hogy **megelevenítette, felvitte** a mennybe, ott **ül az Atya jobbján**. Ezek Jézus Krisztus megváltói munkájának egymást követő lépései. Itt azonban mindegyik ige elé odatesz egy igekötőt: azt, hogy "szûn"=val-vel, és azt mondja, hogy a benne hívők **vele együtt** megelevenedtek, **vele együtt** a mennyben foglalták el a helyüket, **vele együtt** ott uralkodnak.

Ez az a jövőkép, amit mi Isten kijelentése alapján hihetünk, erre ráállhatunk és ezt igazán komolyan vehetjük. Krisztus ennyire eggyé válik a benne hívőkkel, hogy ez nem valami üres szólam, hogy "Ő a fő, mi néki tagja", hanem ez a valóságot fejezi ki. Egy testté válik a hívő a Fővel, és velünk együtt van már most, s majd ott a mennyben. Nem egy lefejezett fő van ott, hanem a Krisztus teste, akinek ilyen magunkfajta nyomorultak lettek az ő végtelen kegyelme folytán a tagjai. És a mi jövőképünk az, hogy ez a látomásunk - ahogy az ének mondja - "egykor dicsőn beteljesül, a győzedelmes Egyház Urával egyesül". Hogy amit most hiszünk, azt látni is fogjuk. De már most valóság ez, és újra és újra hozzáteszi alapigénk is: a **Krisztusban**. Mi magunkban továbbra is halottak lennénk a bûnben, de **Isten belehelyezte a hívőt a Krisztusba**. És a Krisztusban látja, és a hívőnek tulajdonítja Krisztus igazságát és szentségét, nem tulajdonítván nekünk a mi vétkeinket. **Ezt nevezi a Szentírás megigazítatásnak.**

Beszél azonban még valamiről. Méltó, hogy arról is szót ejtsünk, hogy nemcsak minket helyez bele a Krisztusba, hanem **Krisztust is belehelyezi a hívőbe**. "Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus." És Jézus nem véletlenül mondogatja a szólótó példázatában többször is, hogy "maradjatok énbennem és én tibennetek".

Mi Őbenne - ez a mi **megigazítatásunk**, Ő mibennünk ez a **megszentelődésünk**.

A megigazíttatás egyszer és mindenkorra szól, és mindenkire nézve egyforma. A megszentelődés folyamat, ahol "Néki növekednie kell, nekünk pedig egyre kisebbé válnunk", a magunk utálatos, Istentől elrugaszkodott természetével. Ez is az Ő munkája.

Nekünk is adott feladatot, hogy "járjatok elhivatásotokhoz méltóan". Ebben kell nekünk növekednünk és ehhez éppen a biztos jövőkép adhat erőt, hogy tudom, hogy elfogadott engem, a Krisztus-test tagjává lettem, minden hitványságom és nyomorúságom ellenére, akkor mostmár hálából valóban neki akarok élni. Pontosabban nem is én erőlködöm, hogy neki éljek, hanem engedem, hogy **Ő bontakozzék ki bennem**. Félreállok a megváltó Krisztus útjából és komolyan veszem, hogy az a Krisztus, aki meghalt értem, élni akar bennem, és így lesz egyre valóságosabb az, hogy feltámadtunk vele együtt és a mennybe ültetett, és uralkodunk vele együtt, hogy Ő él bennünk és hozzá hasonlónak válik az életünk. Az Ő szolgáló, szelíd és alázatos élete bontakozik ki bennünk egyre inkább.

Ez azt is jelenti, hogy **a Krisztusért szenvednie is kell az ilyen hívőnek**. Vele együtt szenvednünk is kell, és ezen nem kell sem felháborodni, sem csodálkozni. Az igazi Krisztus-követéssel mindig együtt járt és együtt fog járni a gúny, a megvetés, a hátratétel. És nekünk annál jobban kell szeretnünk azokat, akiktől ilyesmit el kell szenvednünk. De megaláztatva is tudhatjuk, hogy mi az a jövőkép, amit a mi Urunk rajzolt elénk, hogy mi már tudhatjuk, hogy az övéi vagyunk, hogy mi már most ott vagyunk vele együtt a mennyben, és a mi látomásunk egykor dicsőn beteljesül.

S ha valóban ez a jövőképünk, akkor valami mérhetetlen nagy kincset tudunk adni ennek a világnak, amire a mi történelmünk során ritkán volt ilyen nagy szüksége. De mi ez?

A reménység.

Ha a hívő hiszi azt, amit hisz, és nem csak a szája mondja, hanem növekszik az ismeretben, a kegyelemben, az alázatban, a szolgálatban, a szentségben, vagyis, ha növekszik benne a Krisztus, és soha nem téveszti a szeme elől azt a jövőképet, amit Ő rajzolt elénk és Ő tesz lehetővé, akkor mi tudunk minden nyomorúság közepette is reménységgel élni. Mégpedig igazi reménységgel. Nem olyannal, ami "földiekkel játszó égi tünemény, istenségnek látszó csalfa, vak remény", hanem **ami az Isten igaz beszédére, a Szentírásra épül**, aminek van alapja, amiben nem fogunk csalatkozni, és azok sem, akiket vigasztalni és erősíteni tudunk ezzel.

S eközben a jövőképünkhöz hozzá tartozik annak a józan látása is, hogy a gonoszság egyre növekedni fog, a szeretet sokakban meghidegül. Az Úrtól sokan elszakadnak az utolsó időkben. És az erőszak ennyire elhatalmasodik, mint amennyire most napjainkban, mi mind ezeken túllátunk, ezeket is komolyan vesszük, de nem a láthatók szabják meg a jövőképünket és az abból következő lelki közérzetünket, hanem a láthatatlan. Az, amit Ő lehetővé tett számunkra. Ő maga, aki vonz minket és aki használni akar ebben a világban. Engedjük, hogy használjon!

Ennek a reménységnek, ennek a csendes derűnek, mindenféle szenvedésünk ellenére jobban meg kell látszani rajtunk. Ez önmagában bizonyágtétel arról, hogy nekünk van jövőképünk és **ez a jövőkép Isten Szent Igéjére épül** és ezt a képet a mi megváltó Urunk rajzolta elénk. A jövőképe mindenkinek meghatározza a jelen magatartását. Jó lenne, ha ez jobban meghatározná a mi magatartásunkat. Hadd érzékeltessük az ének szavaival ezt az örömhírt:

1."Az írás széjjel tépve, szabad vagyok szabad!

Tudom, hogy megvevél Te, Meggyőztél ím magad!

Kínos halált te szenvedél, S ártatlan drága véred

Áldoztad lelkemért."

2.Ha nézek önmagamra, Hamar elcsüggedek

Tekintve Jézusomra, Újult erőt nyerek

Öröm tölti el lelkemet, Hogy Jézus vére által

Igaz s boldog lehet. 17. Hallelujah.

*

Elhangzott a Bethánia CE Szövetség 1997 évi országos őszi csendesnapján a Bp. Salétrom utcai Református templomban.

*

Békesség Istentől 1998-ban is

Békesség Istentől Ezzel a köszöntéssel kezdjük az 1998-as évet is.

Köszöntjük a székelyföldi új rádiót. A rádiót, mely pár hét óta evangéliumot is sugároz, sugározhat. Az újévi üdvözlések sorát az őszi evangélizációk budapesti szolgálójának gondolataival kezdjük.

Nagy szeretettel köszöntöm az erdélyi testvéreket különösen most Székelyuvarhely lakóit, akik között, olyan szép napokat tölthettem az elmúlt esztendő őszén és együtt hallgattuk Isten igéjét. Így az újesztendő elején Isten gazdag áldását kívánom mindannyiukra.

Az újév első napjaiban különösen az tűnt fel nekem, hogy milyen nagy különbség van azoknak a gondolatai közt, akik Isten nélkül néznek az újesztendőre, és akik Istenbe vetett bizalommal járnak. Néhányat ezek közül szeretnék röviden megemlíteni.

Vannak, aki azt mondják, hogy nem kell azon gondolkodni, hogy mi lesz velünk, mit hoz a holnap, mi következik ránk, szeretteinkre, népünkre, az egyházra, az emberiségre. Fárasztó e gondolkodás. Fojtsuk az aggodalmainkat borba, hangosságba, valamilyen mámorba. Szilveszterkor nagyon sokan ezt csinálják.

Aztán vannak nagyon sokan, akik számolnak, a beindult folyamatok folytatását számolgatják. Mi lesz velünk, ha ez meg az így megy tovább.

Az aggodalmaskodó kisember meg úgy érzi, hogy minden oka meg van a félelemre. Semmi jót nem vár az új esztendőttől. Hiszen mindenki látja, hogy nő a szegénység, az infláció, aggasztóan fogy a népesség, általánossá válik a korrupció, az átlag ember védtelen az

erőszakkal és a csalások sokféle változatával szemben, amit néhány éve csak a filmekben láttunk az ma az utcáinkon történik.

Aki a Tízparancsolat ígéinek az ellenkezőit teszi, azt nem is tartják ma már vétkesnek. Sőt úgy tűnik, hogy ez a boldogulás útja, és ez a nagy erkölcsi elesettség a nagy lelki sötétségből ered. Tömegek nem ismerik Istent és ezért keresnek vagy csinálnak maguknak istenteket. Nemcsak a pénz mindenhatónak vélt hatalmában bíznak sokan, de szorultságában és tudatlanságában ördögi erőkhöz is folyamodik az ember. Már fel sem tűnik nekünk az, hogy a világ jeles politikusai mögött asztrológusok és jósok működnek. Egyik napilapunk pedig, csak úgy a többi kis hír között közli, hogy az egyik nagy áruházban jósda várja a látogatókat, ahol három boszorkány és három számítógép segítségével mindenki megtudhatja a jövőjét.

Hát ilyen és ehhez hasonló gondolatai vannak azt embernek Isten nélkül:

- Ne gondolj a jövőre, élvezd a márt - ezt mondja az egyik.
- Számolj és próbáld kiszámítani, mi vár rád holnap - szól a másik.
- Félj, mert minden okod meg van rá - így a harmadik.
- Keresz magadnak isteneket és hódolj nekik, hátha azok megvédenek - így a negyedik.

És milyen újévi gondolatokat ad nekünk Isten ígéje? Szeretnék most néhány olyan ígét idézni és róluk csak egy két mondatot mondani, ami engem ennek az évnek az elején különösen is megerősít.

- Jeremiás Siralmi-ból így hangzik egy mondat. "Az Úr kegyelme, hogy még nincs végünk, mivel nem fogyatkozik el az Ő irgalmassága". Egyedül Isten irgalmának köszönhetjük, hogy megértük az újévet, azért mert nem bűneink szererint bánik velünk, nem úgy ahogy megérdemelnénk. Az őszinte bűnbánat és a bűnökkel való szakítás ad valóban új kezdést az embernek. Így szeretnék indulni az újévre.

- Egy másik ige a 103. zsoltárból. "Áldjad lelkem az Urat és el ne felejtse, mennyi jót tett veled." Sokféle nyomorúságunk közt, kétségbeejtő jelenségeket látva is legyen hála a szívünkben Isten jótéteményeiért és áldjuk az Urat. Ő nem változik, az idén is számíthatunk a hűségére.

- Legyünk bizonyosak abban is, hogy minden látszat ellenére is Ő tartja kezében a történelem kormányát. Bízunk rá magunkat és népünket ebben az újévben is. Sok minden múlik azon, hogy hogyan gondolkozunk. Kezembe veszem vagy kezére bízom az ügyeimet. Ez nem azt jelenti, hogy tétlenkedik a hívőember, hanem azt, hogy miközben végzi a kötelességét, Istentől vár áldást.

- Egy másik ige: ***"Vetett Izsák azon a földön és lett abban az évben száz annyia, mert megáldotta őt az Úr"***. Az áldás az a többlet, amit nem érdeklünk, amiért nem dolgoztunk meg, amit jókedvűből ad Isten az övének. De hova küld áldást az Úr? Ezt is megtudjuk a 133. Zsoltárból: "Ahol a testvérek egyetértésben élnek". A széthúzásnak, az egymás vádolásának, az egymás elleni uszításnak ebben a bűzös levegőjében, amiben élünk, a keresztyéneknek jellé kell válniuk. Meg kell mutatniuk, hogy lehet egyetértésben is élni, **az egyéni és csoport érdeket alá kell rendelni nagyobb közösség, a nép, a nemzet érdekeinek. A magunk**

akarátát Isten akaratának. A **pillanatnyi haszon helyett** előnybe kell részesíteni, nemesebb, távlati célokat, még **áldozatok árán is komolyan kell vennünk az igét: "Ne nézze ki ki a maga hasznát, hanem mindenki a másokét is"**. Annyira, hogy sokféle szükségünk közt is tanuljunk meg adni. Mindnyájan ismerjük János apostol figyelmeztetését: **"Fiacskáim ne szóval szeressünk, ne nyelvvel hanem, cselekedetekkel és valósággal"**. Kérjünk ennek az évnak az elején Istentől irgalmas szemet, irgalmas szívet és azonnal segítségre mozduló kezeket. Vegyük észre, mi az **amit Isten nem nekünk szánt**, csak nálunk tett le, hogy tovább adjuk másoknak. Boldog az, aki ezt a sáfár szolgálatot végzi. Emiatt biztos nem fog szükségét látni, sőt gondviselő Atyánk szeretetét tapasztalja meg. Legyen hát újévi programunk ez az ige: **"Semmi miatt ne aggódjatok, hanem imádságokban és könyörgésekben minden alkalommal hálaadással tárjátok fel kívánságaitokat Isten előtt és az Isten békessége, amely minden értelmet felül halad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban!"**

Ezt kívánom kedves mindnyájuknak testvéri szeretettel.